

РЕШЕНИЕ

№ 2755

гр. София, 16.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 81 СЪСТАВ, в публично заседа.е на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТЛАНА ХР. П.

при участието на секретаря НАТАША П. МЕРЕВА
като разгледа докладваното от СВЕТЛАНА ХР. П. Гражданско дело № 20231110111065 по описа за 2023 година

Предявени са от “Агенция за събиране на взема.я“ ЕАД срещу А. М. Х. обективно съединени установителни искиове с правно основА.е чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД, чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване съществуването на взема.я, за които е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по гр.дело № 59670/2022г. по описа на СРС, 81 състав, а именно:

- сумата 4762,29 лева, представляваща дължима главница по Договор за кредит № 7000976118 от 16.05.2019г., ведно със законната лихва, считано от 02.11.2022г.,
- сумата 2229,71 лева, представляваща възнаградителна лихва, дължима за периода от 22.12.2019г. до 25.12.2022г.,
- сумата 1503,76 лева, представляваща лихва за забава, дължима за периода от 23.12.2019г. до 02.11.2022г.

Ищецът “Агенция за събиране на взема.я“ ЕАД твърди, че между „Ти Би Ай Банк“ ЕАД и ответницата А. М. Х. е сключен Договор за потребителски кредит № 7000976118 от 16.05.2019г., по силата на който на ответницата е предоставен кредит в размер 5043,62 лева, с краен срок на погасяване 25.12.2022г. Поддържа, че било уговорено отпуснатата парична сума да бъде върната на 43 бр. месечни погасителни вноски, всяка в размер на 190,30 лева, както и последна погасителна вноска в размер 190,21 лева. Посочва, че ответницата е поела задължението да върне отпуснатия кредит, ведно с уговорената възнаградителна лихва в размер на 3139,19 лева. В

договора е предвидено също, че при забава в плащането на погасителните вноски, заемателят дължи и обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва върху просрочената главница. Поддържа, че кредиторът е предоставил паричната сума по личната банкова сметка на кредитополучателя. В допълнение посочва, че ответницата е уведомена за настъпилата предсрочната изискуемост на кредита на 13.07.2022г. По силата на Приложение № 1 от 25.11.2021г. към договор за цесия от 31.08.2018г. вземА.ята по договора се прехвърлени на ищеца, като към исковата молба ищецът представя уведомление за цесията. Моли за установяване на вземА.ята, предмет на издадената заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. № 59670/2022г. по описа на СРС, 81 състав. Претендира сторените в производството разноски.

Ответницата А. М. Х. е депозирала отговор на исковата молба в срока по чл. 131 ГПК, с който оспорва исковите претенции. Противопоставя се на претенцията за заплащане на главница по процесния договор за кредит, като счита същата за завишена по размер. Оспорва датата, от която ищецът начислява обезщетение за забава. Противопоставя се и по отношение на сумите за възнаградителна и законна лихва, като намира, че същите не са съобразени с погасителния план. Излага съображения, че е погасявала суми по кредита, като е извършвала плащА.я в полза на първоначалния кредитор, както и по отношение на цесионера, които не са съобразени от ищеца. Позицията се на наличие на неравноправни клаузи в процесния договор за кредит.

Съдът, като съобрази доводите на стрА.те и събрА.те доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 12 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Видно от приложеното ч.гр.д. № 59670/2022г. по описа на Софийски районен съд, 81 състав по същото е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК срещу А. М. Х..

Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника, който в законоустановения срок по чл. 414 ГПК е депозирал възражение срещу нея.

В указА.я от съда едномесечен срок заявителят е предявил настоящия иск в хипотезата на чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК.

Предвид изложеното за ищеца е налице правен интерес и с оглед идентитета на съдебно предявените вземА.я с вземА.ята, за които е издадена заповедта за изпълнение, исковете са процесуално допустими.

По основателността на исковете, съдът намира следното:

По така предявените искове, в тежест на ищеца е да установи следните обстоятелства: наличието на валидно правоотношение между ответника и „Ти Би Ай Банк“ ЕАД с твърдяното от него съдържА.е, предоставянето на сумата и усвояването

на кредита от ответника, претендирА.те размери на задълженията за главница, възнаградителна и мораторна лихва, а също така и твърдяното прехвърляне на вземА.я и надлежното уведомяване на ответника за същото.

При установяване на горните факти, в тежест на ответника е да докаже, че е изпълнил задълженията си за плащане на дължимите суми по договора.

СтрА.те не спорят и с окончателния доклад по делото съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване по реда на чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК следните обстоятелства: наличието на валидно облигационно отношение между „Ти Би Ай Банк“ ЕАД и ответника А. М. Х. по сключен Договор за потребителски кредит № 7000976118 от 16.05.2019г., по който на ответницата е предоставен кредит в размер 5043,62 лева, както и прехвърляне на процесните вземА.я в полза на “Агенция за събиране на вземА.я“ ЕАД, за което същата е надлежно уведомена.

По отношение на процесния договор потребителски кредит № 7000976118 от 16.05.2019г.се прилагат разпоредбите на ЗПК и ЗЗП. Съгласно чл. 7 от договора, озаглавен "Общ размер на кредита и условия за усвояването му" кредитът е в размер на 3500 лв. На отделен ред в същия член от договора е посочена сумата от 496,65 лв. за BANK КОМБО ЖИВОТ, сумата от 506,58 лева за BANK КОМБО БЕЗРАБОТИЦА, сумата 1003,23 лева за застрахователна премия, след което срещу общ размер на кредита е посочена сумата от 5043,62 лв. В същия член е посочено, че еднократна такса за оценка на риска в размер на 540,39 лв. е дължима в деня на подписване на договора за кредит, се кредитира от Кредитора и се възстановява от потребителя с дължимите месечни вноски съгласно погасителния план. Съгласно чл. 6 срокът на договора е до 25.12.2022г. Съгласно чл. 7.2.2. в случаите, когато Потребителят е пожелал да се сключи някоя от застраховките или да се присъедини към някоя от застрахователните програми, предлагА. от Кредитора, "частта от средствата по кредита, представляваща дължимата за конкретната застраховка (конкретни застраховки) се превежда от Кредитора директно по банковата сметка на съответния Застраховател". В чл. 9 от договора е посочено, че годишният лихвен процент е 29,14 %. Съгласно чл. 9.4 от договора при просрочие потребителят дължи и лихва за просрочие в размер на законната лихва върху просрочената сума за периода на просрочието. Посочено е в чл. 10 от договора, че годишният процент на разходите е 42,87 % , като общата сума, дължима от потребителя е 8182,81 лв. В чл. 11. 2. е обективизиран погасителен план към договора, съгласно който вноските са дължими ежемесечно на 25-то число на съответния месец, като първите 42 от тях са в размер на 190,30 лв., а последната 43-та вноска е в размер на 190,21 лв.

Не е спорно, че ответникът е усвоил изцяло сума в размер на 5 043,62 лева, което се установи и от изслушаната и приета съдебно-счетоводна експертиза, чието заключение съдът кредитира като обективно и обосновано.

С договори за цесия процесните вземаА.я са прехвърлени от кредитора на ищеца в настоящето производство. За да е налице сключен договор за цесия и вземането да премине в патримониума на трето лице е достатъчно постигане на съгласие между същото и кредитора. Приемането на цесията от длъжника и неговото участие при сключването на договора не е необходимо. За да породи действие по отношение на длъжника, цесионният договор следва да му бъде съобщен от предишния кредитор - чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД. Установеното в чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД задължение на цедента има за цел да обвърже длъжника с договора за цесия и да го защити срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение. Уведомяването създава достатъчна сигурност за длъжника за извършената замяна на стария кредитор и гарантира точно изпълнение на задължението му спрямо лице, легитимирано по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗЗД. Това не означава, че предишният кредитор няма право да упълномощи новия кредитор да извърши съобщението до длъжника, като негов пълномощник, каквото е налице в настоящия случай, предвид приложените към договорите пълномощни. Съгласно разпоредбата на чл. 36 от ЗЗД представителната власт възниква по волята на представляваА.я, като нейният обем се определя според волеизявлението на упълномощителя /чл. 39 от ЗЗД/ и не са предвидени никакви изрични огрА.чения посредством императивни правни норми на тази власт, свързА. с уведомяването за цесията. По силата на принципа за свобода на договаряне няма пречка старият кредитор да упълномощи новия за извършване на уведомлението. Това упълномощаване не противоречи на целта на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД. Предвид изложеното, установеното в чл. 99, ал. 4 от ЗЗД задължение на цедента да съобщи на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането има за цел да защити длъжника срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение, т. е. срещу изпълнение на лице, което не е носител на вземането. Ненадлежното уведомяване или липсата на такова, за прехвърляне на вземането, би имало значение, само при условие, че ответникът е платил своето задължение по договора за кредит. В случая по делото не се твърди ответникът да е платил преди връчване преписа от исковата молба на различно от цесионера-ищец лице. Не се твърди по делото да е извършено плащане на стария кредитор /цедента/, в който случай неуведомяването на длъжника за извършената цесия би имало значение.

С Решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г. на II т. о. на ВКС е прието, че уведомление, изходящо от цедента, но приложено към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника със същата, съставлява надлежно съобщаване за цесията, съгласно чл. 99, ал. 3 пр. първо ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника, на основаА.е чл. 99, ал. 4 ЗЗД. Същото следва да бъде съобразено като факт от значение за спорното право, настъпил след предявяване на иска, на основаА.е чл. 235, ал. 3 ГПК. В този смисъл е константната практика на върховната инстанция, в т.ч. Решение № 3/16.04.2014 г., т. д. № 1711/2013 г., I т. о., Решение №

78/09.07.2014 г., т. д. № 2352/2013 г., II т. о., Решение № 114/07.09.2016 г., т. д. № 362/2015 г., II т. о., Решение № 46/25.05.2017 г., т. д. № 572/2016 I т. о. и др.

Ето защо в процесния случай с оглед доказателствата за връчване на уведомлението за цесията като част от приложенията към исковата молба на ответника, както и поради изричното изявление, инкорпорирано в исковата молба, съдът намира, че изискването длъжникът да е уведомен за цесията е изпълнено. От тук на основА.е чл. 99, ал. 4 ЗЗД цесията е породила своето действие спрямо кредитополучателя и ищецът се легитимира като кредитор на съдебно предявените вземА.я спрямо ответника.

Процесният договор за кредит попада в обсега на ЗПК, поради което следва да отговаря на императивните разпоредби на този закон. Съдът следи служебно за нищожността на договорните клаузи, предмет на договора, когато тя е свързана с противоречие на закона или на добрите нрави и това противоречие произтича пряко от твърденията и доказателствата по делото /ТР № 1/20 г. на ОСГТК на ВКС/. Освен това съдът следи служебно и за наличието на неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител /чл. 7, ал. 3, изр. 1 ГПК/.

Видно от чл. 7 1 от текста на договора за кредит и заключението на съдебносчетоводната експертиза общият размер на отпуснатия кредит е 5043,62 лева, която сума включва 3500 лв. – чиста сума за превод по сметка на кредитополучателя, 1003,23 лв. – застрахователна премия и 540,39 лв. за еднократна такса за оценка на риска.

Начислената в договора такса за оценка на риска е свързана с усвояване и управляване на кредита и е начислена в противоречие с разпоредбата на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК. Правната норма на чл. 10 а, ал. 2 от ЗПК установява забрана за начисляване на такси и разноси, свързА. с усвояване и управление на кредита. В случая независимо от използваната в договора формулировка "такса за оценка на риска", съдът намира че сумата от 810, 14 лева, представлява именно такса за усвояване на заема предвид систематичното ѝ място в договора в разпоредбата, озаглавена "Общ размер на кредита и условия за усвояването му". Фактически не се касае за такса за извършване на допълнителна услуга, а за вземане, което се плаща заедно с вноската за главница, което вземане представлява допълнителна печалба за кредитора, наред с лихвата. Наред с това таксата е осчетоводена от самия Кредитор като част от отпуснатия кредит, поради което, съдът намира, че същата не съставлява възнаграждение за действията му по преценка платежоспособността на кандидатстващото за кредит лице и риска на кредитора от загуби, а по съществото си представлява прикрита такса за управление на кредита. На основА.е чл. 21, ал. 1 ЗПК, всяка клауза в договора за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изисквА.ята на закона, е нищожна и като такава непораждаща права и задължения за стрА.те по заемното правоотношение.

Поради изложеното съдът приема, че включената в договора сума в размер на 540,39 лева, представляваща такса за оценка на риска е недължима, поради което и ищецът неправилно я е събирал и е начислявал лихви върху същата.

На следващо място съдът намира и клаузите в Договора за кредит във връзка със сключената застраховка и дължимостта на лихви върху нея за нищожни. В процесния договор е посочен годишен процент на разходите (ГПР), но единствено като абсолютна процентна стойност – 42,87 %. Липсва ясна, разбираема и недвусмислена информация относно съдържА.ето на кредитната сделка, а именно дали във формулата за изчисление на ГПР са включени вземА.ята за застрахователна премия и такса за оценка на риска. Горното не дава възможност на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора. РегламентирА.те от законодателя стандарти за защита целят ефективна закрила на потребителя съобразно неговите права и интереси – а именно: следва да бъде спазен принципът за информираност на потребителя. На същия следва да бъде осигурена възможност да познава своите права и задължения по договора за кредит, поради което договорът следва да съдържа цялата необходима информация относно условията и стойността на кредита по ясен и непротиворечив начин – в това число и за ГПР и начина, по който е формиран. С оглед на гореизложеното се поражда колебА.е относно съдържА.ето на кредитната сделка и нейните основни е л е м е н т и .

Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 11 и т. 12 от ЗПК, договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и трябва да съдържа условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, за целите на погасяването. Планът следва да съдържа разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на база лихвения процент и когато е наложително допълнителните разходи. Погасителния план следва да посочва дължимите плащА.я и сроковете и условията за извършването на тези плащА.я. В случая, макар в договора да са посочени размер на плащА.ята по погасителните вноски и срока за плащане, липсва яснота относно съдържА.ето на всяка погасителна вноска, разбита по пера, от която да е ясно каква част от задължението за главница, лихва и допълнителни разходи се погасява. Включително застрахователната премия за застраховка живот, следва да бъдат отразени в погасителния план, тъй като те се погасяват на равни месечни вноски през периода на действие на договора, а не се заплащат еднократно. Липсата на законосъобразен и ясен за потребителя погасителен план прави договора за потребителски кредит напълно недействителен, като противоречащ на разпоредбите на чл. 11, ал. 1, т. 11 и т. 12 от ЗПК -арг. от

разпоредбата на чл. 22 от ЗПК (Доп. - ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г.), която е приложима за процесното договорно правоотношение. Тази норма изрично посочва, че когато не са спазени изискванията на конкретни разпоредби от закона, то договорът за потребителски кредит е изцяло недействителен, като между изчерпателно изброените са и тези по чл. 11, ал. 1, т. 11 и т. 12 от ЗПК - за съдържанието на погасителния план.

За пълнота следва да се посочи, че в процесния договор за кредит се съдържа клауза, според която кредиторът не изисква обезпечение за погасяване на задължението по същия, в това число и сключване на застраховка, свързана с този кредит. Включването обаче на кредитополучателката в групова застраховка с обект-живота, здравето или телесната цялост на физическо лице, има типично проявление на допълнителна гаранция за отпускаща кредит финансова институция, срещу риска от непредвидени финансови затруднения на кредитополучателя /чл. 456 от КЗ/ и се сключва за негова сметка, след предварителното му писмено съгласие за това /чл. 382, ал. 2 от КЗ вр. с чл. 443, ал. 1 от КЗ/. Наред с това макар в договорът за кредит изрично да е посочено, че застраховката не е задължително условие за отпускане на кредита, то застрахователната премия всъщност е предмет на кредитирането и тя е включена, както в месечната погасителна вноска и в общата сума, която потребителят е задължен да заплати при ползване на кредитната услуга. Въпросната застраховка има за цел да обезпечи кредитора при настъпване на фактическа неплатежоспособност на длъжника, като същевременно води до значително оскъпяване на ползващия заем, тъй като застрахователната премия не се изплаща разсрочено-текущо /при падежа на всяка погасителна вноска по кредита/, а заемотателят получава възнаграждение под формата на договорна лихва върху отначало допълнително отпусната сума за кредитиране на застрахователната премия. При тези усложнени параметри на кредитното правоотношение, простото посочване на размера на годишният процент на разходите в цифрово изражение от 42,87 %, без да е описан начина на формиране /компонентите/ на ГПР, не е отговаря на изискването на чл. 19, ал. 1 от ЗПК. Тук е мястото да се посочи, че уговорената застраховка в полза на кредитора за сметка на застрахован длъжник, не може да се квалифицира като изключение по чл. 19, ал. 3 от ЗПК, съответно като очакван разход, застрахователната премия би следвало да е отчетена при формиране на ГПР. Частта от съдържанието на договора за кредит, касаеща ГПР е особено съществена за интересите на потребителите, тъй като въз основа на предварителната стандартизирана информация за този реквизит, кредитополучателят следва да може да съпостави наличните пазарни предложения и да упражни избора си съответно на своя индивидуален интерес. В случая, както вече се изложи, включването на застрахователната премия в сумата на кредитиране води до оскъпяване на кредита в полза на ползващият се от застраховката кредитор и едновременно с това създава предпоставки потребителят да не е във възможност да се запознае и да възприеме

действителната икономическа тежест, която поема при сключване на договора. В заключение, при съвкупна преценка на клаузите по процесният договор за кредит, съдът намира, че неговото съдържание по отношение на изпълнение на задължението за оповестяване по разбираем начин на годишния процент на разходите, не покрива изискуемо такова по чл. 19, ал. 1-3 от ЗПК. Ето защо и на основание чл. 19, ал. 4 от ЗПК процесният договор се явява недействителен и по отношение на клаузата предвиждаща кредитиране /финансиране/ в размера на застрахователната премия, респективно потребителят не дължи връщане на тази стойност.

Съгласно трайната съдебна практика на ВКС, обективирана в Решение № 50174/26.10.2022 г. по гр. д. № 3855/21 г. на ВКС, I V г. о., Решение № 60186/28.11.2022 г. по т. д. № 1023/22 г. на ВКС, I т. о., Решение № 50259/12.01.2023 г. по гр. д. № 3620/21 г. на ВКС, III г. о. и Решение № 50056/29.05.2023 г. по т. д. № 2024/22 г. на ВКС, I т. о., която се споделя от настоящия съдебен състав, приема, че при недействителност на договора за потребителски кредит, съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Ако тази недействителност се установи в производството по чл. 422 ГПК, съдът следва да установи с решението си дължимата сума по приетия за недействителен договор за потребителски кредит, тъй като ЗПК е специален закон по отношение на ЗЗД и в посочената разпоредба на чл. 23 ЗПК е предвидено задължението на потребителя за връщане на чистата сума по кредита.

От заключението на съдебно-счетоводната експертиза следва извод, че ответникът е направил плащане в размер на общо 790 лв. до датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК и 1600 лв. в периода след подаване на заявлението – 02.11.2022г. При това положения дължимата се главница по договора за кредит в размер на заетата сума – паричните средства, които се предоставят за ползване на кредитополучателя, 3500 лв. е погасена с извършените плащане до размера 1110 лева, до който искът е основателен и следва да бъде уважен, съответно следва да бъде отхвърлен за разликата до пълния претендиран размер от 4762,29 лева. Предявените установителни искове за сумата от 2229,71 лева – договорна лихва и 1503,76 лева – мораторна лихва, следва да бъдат отхвърлени изцяло.

По разноските:

При този изход от спора, право на разноски имат и двете страни.

В заповедното производство ищецът е сторил разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в общ размер на 219,92 лева, като с оглед уважената част от исковете следва да му бъде присъдена сумата от 28,59 лева. В исковото производство ищецът е сторил разноски за държавна такса в размер на 169,92 лева, за

депозит за възнаграждение на вещо лице в размер на 300 лева и претендира юрисконсултско възнаграждение, чийто размер съдът определи на 100 лева съгласно чл. 25, ал. 1 НЗПП или общо 569,92 лева. С оглед уважената част от искове, на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в исковото производство в размер на 74,09 лева.

На основА.е чл. 78, ал. 3 от ГПК, право на разноски има и ответникът, съобразно отхвърлената част от искове. Същият претендира разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1150 лева, съобразно представен договор за правна защита и съдействие № 0623596/05.06.2023г. Релевираното с исквата молба възражение за прекомерност по смисъла на чл.78, ал.5 ГПК се явява неоснователно, доколкото договореният хонорар е съобразно минимума по Наредба № 1/09.07.200г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения към датата на уговарянето му. Поради изложеното в полза на ответника следва да се присъди сумата 1000,50 лева, представляващи разноски за процесуално представителство в настоящото исково производство.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК иски от “Агенция за събиране на взема.я“ ЕАД, ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Петър Дертлиев“ № 25, офис сграда Лабиринт, ет.2, офис 4 срещу **А. М. Х.**, ЕГН *****, с адрес: гр. София, жк. „...“ № 2, блок 7, вх.В, ет.1, ап.53, с правно основА.е чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД, чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че ответникът дължи на ищеца сумата **1110 лева**, представляваща дължима главница по Договор за кредит № 7000976118 от 16.05.2019г., ведно със законната лихва, считано от 02.11.2022г., за която е издадената заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. № 59670/2022г. по описа на СРС, 81 състав, като ОТХВЪРЛЯ предявения иск за разликата над 1100 лева до пълния претендиран размер от 4762,29 лева, за сумата 2229,71 лева, представляваща възнаградителна лихва, дължима за периода от 22.12.2019г. до 25.12.2022г., както и за сумата 1503,76 лева, представляваща лихва за забава, дължима за периода от 23.12.2019г. до 02.11.2022г.

ОСЪЖДА на основА.е чл. 78, ал. 1 ГПК **А. М. Х.**, ЕГН *****, с адрес: гр. София, жк. „...“ № 2, блок 7, вх.В, ет.1, ап.53 **ДА ЗАПЛАТИ** на “Агенция за събиране на взема.я“ ЕАД, ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Петър Дертлиев“ № 25, офис сграда Лабиринт, ет.2, офис 4, сумата от **28,59 лева**, представляваща разноски в заповедното производство и сумата от **74,09 лева**,

представляваща разноси в исковото производство.

ОСЪЖДА на основА.е чл. 78, ал. 3 ГПК **“Агенция за събиране на вземА.я“** ЕАД, ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Петър Дертлиев“ № 25, офис сграда Лабиринт, ет.2, офис 4 53 **ДА ЗАПЛАТИ** на **А. М. Х.**, ЕГН *********, с адрес: гр. София, жк. „...“ № 2, блок 7, вх.В, ет.1, ап.53, сумата от **1000,50 лева**, представляваща разноси в настоящото производство.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на стрА.те.

Съдия при Софийски районен съд: _____